

DZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Nr. 17.

KATOWICE, dnia 30 czerwca 1933.

Rok XII.

Treść:

- Poz. 37** — Ustawa z dnia 19 czerwca 1933 roku o zasadach gospodarki związków komunalnych oraz o egzekucji roszczeń pieniężnych do związków komunalnych z tytułów prawno-prywatnych . 141
- 38** — Ustawa z dnia 19 czerwca 1933 roku w sprawie zmiany ustawy z dnia 8 lutego 1928 roku o Śląskim Funduszu Gospodarczym . 144
- 39** — Ustawa z dnia 19 czerwca 1933 roku o kwalifikacjach zawodowych osób, trudniących się samodzielnie kuciem koni . 147
- 40** — Ustawa z dnia 19 czerwca 1933 roku w sprawie zmiany granic powiatów lublinieckiego i tarnogórskiego . 147

37.

Ustawa

z dnia 19 czerwca 1933 roku

o zasadach gospodarki związków komunalnych oraz o egzekucji roszczeń pieniężnych do związków komunalnych z tytułów prawno-prywatnych.

I. O obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne.

Art. 1.

(1) Budżet związku komunalnego określa granice gospodarki finansowej związku w roku obrachunkowym. Zarząd związku komunalnego obowiązany jest granic tych ściśle się trzymać.

(2) Jeżeli w ciągu roku obrachunkowego zajdzie potrzeba wydatku nieprzewidzianego w budżecie lub przewidzianego w niewystarczającej wysokości, to na uskutecznienie takiego wydatku organ uchwalający winien specjalnie zezwolić w budżecie dodatkowym i jednocześnie wskazać w nim środki pokrycia.

(3) Gdy nieprzewidziany wydatek nie da się odroczyć bez szkody dla związku komunalnego lub gdy wynika z ustawowego obowiązku, zarząd związku może dokonać wydatku, ale jest obowiązany zawiadomić o tem reprezentację (organ stanowiący) związku celem zatwierdzenia wydatku i sposobu jego pokrycia na najbliższym posiedzeniu.

Art. 2.

(1) Zarząd związku komunalnego układa corocznie preliminarz budżetowy wszystkich dochodów i wydatków, spodziewanych w następnym roku obrachunkowym i to w takim czasie, by mógł być rozpatrzony, uchwalony i przesłany właściwej władzy nadzorczej przed rozpoczęciem roku obrachunkowego w terminie, który określi rozporządzenie wykonawcze.

(2) Przed wniesieniem pod obrady organu stanowiącego związku komunalnego należy preliminarz budżetowy wyłożyć na przeciąg jednego tygodnia celem przegladania i wnoszenia zarzutów i spostrzeżeń przez zainteresowanych, których o tem zawiadomić należy publicznem ogłoszeniem.

(3) Zainteresowanymi w rozumieniu powyższego są płatnicy danin komunalnych.

Art. 3.

(1) Preliminarz składa się:

- a) z budżetu administracyjnego i
- b) z budżetów przedsiębiorstw komunalnych.

(2) Budżet administracyjny obejmuje wydatki i dochody, dotyczące administracji komunalnej, oraz dochody czyste lub deficyty przedsiębiorstw komunalnych.

(3) Budżety przedsiębiorstw komunalnych zawierają dochody i wydatki (plany finansowo-gospodarcze) każdego przedsiębiorstwa osobno.

(4) Zarówno w budżecie administracyjnym jak i w budżecie przedsiębiorstw komunalnych wydatki i dochody dzielą się na zwyczajne i nadzwyczajne.

Art. 4.

(1) Jako dochody zwyczajne budżetu administracyjnego uważać należy:

- a) przychody z majątku, z funduszy i fundacji, należących do związku komunalnego albo pozostających w jego administracji i inne wpływy prawno-prywatne,
- b) czysty zysk z przedsiębiorstw komunalnych,
- c) wpływy z opłat administracyjnych i z opłat za korzystanie z urządzeń i zakładów komunalnych, oraz z dopłat na ich utrzymanie,
- d) wpływy z danin komunalnych zaległych z poprzednich lat i z takich danin, które przypadają

związkom z mocy samych ustaw a nie wymagają osobnych uchwał i statutów,

- e) dotacje i należności, przypadające od Państwa, Skarbu Śląskiego lub innych instytucji prawa publicznego na podstawie tytułów publiczno-prawnych,
- f) wpływy z innych regularnie powtarzających się przychodów,
- g) przychody z podatków (samoistnych i dodatków do podatków państwowych), oraz udziałów w tych podatkach, wpływających do kasy związku z mocy ustaw, uchwał i statutów komunalnych bez względu na to, czy uchwały te i statuty podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej, czy też nie podlegają.

(2) Jako dochody zwyczajne przedsiębiorstw komunalnych należy uważać wpływy normalne z eksploatacji tych przedsiębiorstw.

(3) Do dochodów nadzwyczajnych budżetu administracyjnego względnie budżetu przedsiębiorstw zalicza się wpływy ze sprzedaży i likwidacji majątku komunalnego, wpływy z podatków inwestycyjnych, z dopłat na założenie i rekonstrukcję urządzeń i zakładów komunalnych i wpływy z pożyczek długoterminowych oraz wpływy jednorazowe lub powtarzające się w nieregularnych odstępach czasu i wpływy przypadkowe.

Art. 5.

(1) Do wydatków nadzwyczajnych powinny być zaliczane wydatki nie związane z normalnym tokiem administracji lub eksploatacji przedsiębiorstw, a w szczególności wydatki inwestycyjne tj. wkłady, mające dawać stały dochód lub podnieść trwale sprawność gospodarczą, wydatki na nowe budowle i na kupno maszyn i nieruchomości. Należą tu także wydatki na przedterminowe spłaty długów długoterminowych.

(2) Wydatki na oprocentowanie i spłatę takich pożyczek według planu umorzenia zalicza się do wydatków zwyczajnych.

Art. 6.

Wydatki nadzwyczajne mogą być dokonywane tylko wtedy, gdy istnieje możliwość ich pokrycia ze środków nadzwyczajnych lub z nadwyżki dochodów zwyczajnych ponad potrzebę pokrycia wydatków zwyczajnych.

Art. 7.

Uchwały związków komunalnych w sprawie zaciągania pożyczek, (długoterminowych i krótkoterminowych, nie wyłączając pożyczek wekslowych) pozbywania, zamiany i obciążenia nieruchomości, objęcia poręki, oddawania robót lub dostaw dla związku komunalnego na kredyt długoterminowy, oraz zawierania umów, z których wynika obowiązek świadczeń ze strony związku komunalnego na okres dłuższy niż lat trzy, wymagają zatwierdzenia właściwych władz nadzorczych.

Art. 8.

(1) Zadłużenie związków komunalnych w jakiegokolwiek postaci nie powinno przekraczać takiej granicy, by raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku komunalnego.

(2) Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszy kasowych (pozabudżetowe) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych,

pozostających do zrealizowania w danym roku budżetowym.

Art. 9.

(1) Zarządy związków komunalnych obowiązane są prowadzić dokładną rachunkowość pobranych wpływów i dokonanych wydatków jak również zaległości poborowych i płatniczych, (czynnych i biernych).

(2) Najpóźniej w ciągu 6 miesięcy po upływie roku obrachunkowego każdy zarząd związku komunalnego powinien złożyć organowi stanowiącemu związku do rozpoznania sprawozdanie rachunkowe z wykonania budżetu oraz z wszelkich innych przychodów i rozchodów pozabudżetowych, celem uzyskania pokwitowania (uznania rachunku za rzetelny).

Art. 10.

Każdy związek komunalny jest obowiązany prowadzić księgę inwentarza majątku, która dawać powinna dokładny obraz czynnego i biernego stanu majątkowego z końcem roku obrachunkowego.

Art. 11.

Śląska Rada Wojewódzka wyda w drodze rozporządzenia bliższe przepisy:

- a) co do formy, treści oraz sposobu prowadzenia księgi inwentarza majątkowego,
- b) co do formy, sposobu i terminu sporządzania i uchwalania preliminarza budżetowego,
- c) co do formy układania, sposobu i terminu przedłożenia sprawozdań rocznych, co do sposobu prowadzenia rachunkowości i kasowości, co do kontroli rachunkowej i uznania rachunków za rzetelne,
- d) co do warunków przy dostawach i robotach, wykonywanych kosztem związków komunalnych.

II. O dochodzeniu roszczeń pieniężnych i egzekucji należności pieniężnych, przypadających od związków komunalnych.

Art. 12.

Roszczeń pieniężnych o charakterze prywatnoprawnym, przypadających od związku komunalnego, można dochodzić bądź w drodze sądowej — bądź też w drodze administracyjnej przez wniesienie do władzy nadzorczej związku komunalnego podania o uznanie należności za niesporną.

Art. 13.

(1) Władza nadzorcza, do której wniesiono podanie, przewidziane w art. 12, nie może bez zgody zarządu związku komunalnego uznać danej należności za niesporną.

(2) Orzeczenie władzy nadzorczej o uznaniu należności za niesporną ma znaczenie tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę do egzekucji sądowej.

(3) W razie braku zgody ze strony związku komunalnego na uznanie danej należności za niesporną, władza nadzorcza udziela odpowiedzi odmownej.

(4) Wniesienie podania w trybie administracyjnym przerywa przedawnienie narówni z powództwem sądowym.

Art. 14.

(1) Władza nadzorcza, do której wniesiono podanie o uznanie należności za niesporną, winna udzielić odpowiedzi w przeciągu dni 30. Nieudzielenie w ciągu

tego czasu odpowiedzi poczytywać należy za udzielenie odpowiedzi odmownej.

(2) W razie otrzymania od władzy nadzorczej odpowiedzi odmownej, lub w razie bezskutecznego upływu terminu, określonego w ust. 1, wierzyciel może skierować sporną sprawę na drogę sądową.

Art. 15.

W sprawach o należności pieniężne przeciwko związkom komunalnym nie jest dopuszczalne w sądownym postępowaniu cywilnym ani zabezpieczenie powództwa (tymczasowe zarządzenie), ani natychmiastowa wykonalność wyroku (egzekucja dla zabezpieczenia) ani też wykonanie wyroku przed upływem terminu kasacyjnego (rewizyjnego), a gdy skargę kasacyjną (rewizyjną) założono — przed jej rozstrzygnięciem.

Art. 16.

Egzekucja prywatno-prawnych należności pieniężnych, przypadających od związku komunalnego, jest dopuszczalna jedynie z tych części majątku lub dochodów związku komunalnego, które według orzeczenia władzy nadzorczej mogą być użyte na zaspokojenie wierzycieli bez istotnego uszczerbku dla wykonania przez związek komunalny zadań publicznych.

Art. 17.

(1) Orzeczenie z art. 16 wydaje władza nadzorcza na żądanie sądu (komornika sądowego), do którego podano wniosek o egzekucję, albo na żądanie związku komunalnego, przeciwko któremu egzekucja jest skierowana, lub też jednego z wierzycieli, który dla należności pieniężnej uzyskał już prawomocny tytuł egzekucyjny.

(2) Orzeczenie to winno być wydane przez władzę nadzorczą w ciągu 60 dni od dnia następnego po otrzymaniu żądania. Jeżeli władza nadzorcza nie wyda orzeczenia w tym terminie, wówczas egzekucja nie ulega ograniczeniu, przewidzianemu w art. 16.

(3) Związek komunalny może żądać wydania orzeczenia z art. 16 tylko wtedy, gdy przeciwko niemu podano wniosek o egzekucję. Natomiast wierzyciele związku komunalnego mogą żądać wydania takiego orzeczenia jeszcze przed złożeniem do sądu (komornika sądowego) wniosku o egzekucję. Żądanie to ze strony sądu (komornika sądowego) jest zbędne, jeżeli wierzyciel dołączył do swego wniosku o egzekucję takie orzeczenie władzy nadzorczej.

(4) W razie wyjścia na jaw po dozwoleniu (wszczęciu) egzekucji, że egzekucja skierowana jest przeciwko związkowi komunalnemu, a nie wyjedlane zostało orzeczenie w trybie art. 16 i 17, wówczas sąd (komornik sądowy) winien z urzędu zażądać orzeczenia od władzy nadzorczej. Aż do ostatecznego rozstrzygnięcia kwestji dopuszczalności egzekucyjnej na przedmiotach, do których skierowano egzekucję — egzekucja ulega wstrzymaniu.

Art. 18.

Związki komunalne mogą za zgodą władz nadzorczych przeznaczać pewne rodzaje dochodów w całości lub w części na pokrycie zobowiązań pieniężnych.

Art. 19.

(1) Jeżeli należności pieniężne, przypadające od związku komunalnego, nie mogą być wyegzekwowane z powodu braku niedostateczności części dochodów i

majątku związku komunalnego, o jakich mowa w art. 16, wówczas władza nadzorcza z urzędu lub na wniosek wierzyciela zarządza wstawienie do najbliższego budżetu związku komunalnego odpowiedniej kwoty w wysokości co najmniej 10% sumy rocznych dochodów zwyczajnych, osiągniętych przez związek komunalny w roku budżetowym, poprzedzającym rok, w którym wszczęto egzekucję; gdy kwota należności egzekwowanych jest mniejsza od tych 10%, należy wstawić do budżetu całą kwotę należności. W zarządzeniu tem należy wskazać termin wypłacenia wierzycielom wstawionej kwoty i jednocześnie zastrzec zastosowanie odpowiednich środków przymusowych na wypadek niezachowania wskazanego terminu. Zarządzeniem tem może być objęta jedynie ta należność, którą rozpoczęto egzekwować nie później niż 30 dni przed terminem ustalonym dla uchwalenia i przedłożenia władzy nadzorczej preliminarza budżetowego. W stosunku do zaległości, którą rozpoczęto egzekwować w terminie późniejszym, władza nadzorcza władna jest wstawić ją w całości lub w części do budżetu dodatkowego, o ile przy wykonywaniu budżetu okaże się, że należność ta znajdzie pokrycie w dochodach związku komunalnego.

(2) Kwota wstawiona do budżetu na spłatę należności pieniężnej, nie może być użyta na pokrycie innych wydatków, w szczególności zaś wydatków, przewidzianych w budżecie w myśl art. 18 niniejszej ustawy.

(3) Zarządzenie o wstawieniu do budżetu odpowiedniej kwoty na spłatę należności pieniężnej należy ponawiać w następnych latach aż do czasu całkowitego jej spłacenia.

(4) W razie zbiegu należności władza nadzorcza wstawiona do budżetu sumę rozkłada proporcjonalnie na zaspokojenie wszystkich należności wraz z należnościami ubocznymi, z wyjątkiem jednakże egzekwowanych należności pracowników związków komunalnych z tytułu odprawy, które w granicach tej sumy ulegają całkowitemu zaspokojeniu. W razie zbiegu należności egzekwowanych z poprzedniego roku budżetowego z należnościami egzekwowanymi w roku bieżącym — należności z każdego roku tworzą jedną grupę, przy czem grupa należności z roku poprzedniego ma pierwszeństwo zaspokojenia przed grupą należności z roku bieżącego.

Art. 20.

(1) Ograniczeniom z niniejszej ustawy nie podlega egzekucja następujących należności:

- a) należności Skarbu Państwa, Skarbu Śląskiego, oraz instytucji prawa publicznego,
- b) należności zabezpieczonych umownym prawem zastawu lub hipoteką,
- c) należności z tytułu pożyczek, udzielonych związkowi komunalnym przez banki państwowe, komunalne i akcyjne,
- d) należności zrzeczeń związków komunalnych.

(2) Również nie podlega tym ograniczeniom egzekucja należności, przypadających od przedsiębiorstw samorządu terytorialnego, które posiadają odrębną osobowość prawną.

Art. 21.

(1) Wszelkie należności Skarbu Państwa i Skarbu Śląskiego, zabezpieczone, czy to z ustawy, czy też

w drodze umowy, na dochodach związku komunalnego z dodatków komunalnych do podatków państwowych i z udziałów w podatkach państwowych, mają pierwszeństwo do zaspokojenia z tych dochodów przed wszystkimi innymi wierzytelnościami bez względu na okres powstania należności.

(2) Przepis powyższy nie narusza postanowień art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) Państwowych Instytucji Kredytowych w Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 477) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666).

III. Władze nadzorcze.

Art. 22.

Władzami nadzorcami w rozumieniu niniejszej ustawy są:

- a) odnośnie do gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych (wydziałów dróg powiatowych) — Śląska Rada Wojewódzka,
- b) odnośnie do gmin wiejskich górnośląskiej części Województwa Śląskiego — Wydział Powiatowy,
- c) odnośnie do gmin wiejskich powiatów bielskiego i cieszyńskiego aż do czasu zaprowadzenia w tych powiatach samorządu powiatowego — Starosta, zaś w sprawach, określonych w art. 7 niniejszej ustawy — Śląska Rada Wojewódzka.

Art. 23.

(1) Przeciwnie orzeczeniom wydziałów powiatowych oraz starostów, wydanym na podstawie niniejszej ustawy, służy w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, prawo odwołania do Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

(2) Orzeczenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej, wydane w pierwszej instancji oraz na skutek odwołania w drugiej instancji, są ostateczne.

IV. Przepisy końcowe.

Art. 24.

Hebroć ustawa niniejsza mówi o organie stanowiącym związku komunalnego, należy przez ten organ rozumieć w gminach wiejskich radę gminną (wydział gminny), w gminach miejskich — radę miejską (radę gminną, wydział gminny), zaś w powiatowych związkach komunalnych — sejmik powiatowy.

Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają postanowień ustawowych, określających współdziałanie organów ustrojowych związków komunalnych na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego przy podejmowaniu uchwał.

Art. 25.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Z tym dniem tracą moc obowiązujące przepisy, sprzeczne z niniejszą ustawą. O ile inne ustawy powołują się na takie przepisy, należy zamiast nich stosować odpowiednio przepisy niniejszej ustawy.

Art. 26.

(1) Postanowienia artykułów 15—19 mają także zastosowanie do przypadków, w których przed wejściem w życie niniejszej ustawy została wdrożona

egzekucja przeciw związkom komunalnym dla zaspokojenia wierzytelności pieniężnych, a należność nie została jeszcze całkowicie wyegzekwowana.

(2) O ile według obowiązujących dotychczas przepisów wniesiono przed wejściem niniejszej ustawy o zezwolenie lub zgodę władzy nadzorczej na oznaczenie majątku, podlegającego egzekucji — termin przewidziany w art. 17 ust. 2, biegnie od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 27.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Śląskiej Radzie Wojewódzkiej.

Marszałek:

(—) Wolny.

38.

Ustawa

z dnia 19 czerwca 1933 roku

w sprawie zmiany ustawy z dnia 8 lutego 1928 roku o Śląskim Funduszu Gospodarczym.

Art. 1.

Ustawę z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. Nr. 4, poz. 7), zmienioną ustawą z dnia 17 czerwca 1931 r. (Dz. U. Śl. Nr. 15, poz. 29), zmienia się i uzupełnia jak następuje:

1) Art. 2 skreśla się.

2) Punkt 6 art. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„Właściciele domów (budowli), których wszystkie czynsze razem nie przekraczają miesięcznie kwoty 125,— zł”.

3) Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymierzanie i pobieranie opłat, wymienionych w art. 3, należy do urzędów skarbowych.

W miejscowościach, niebędących siedzibą urzędów skarbowych, wymierzanie i pobieranie tych opłat może być zarządzaniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej przekazane za wynagrodzeniem zarządom gminnym.

Obowiązek uiszczenia opłat, wymienionych w art. 3 pkt. 1 i 2 ciąży na właścicielach domów, względnie na administratorach domów i na dzierżawcach”.

4) Art. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszystkie opłaty wnoszą się do urzędów skarbowych lub do kas gminnych, jeżeli w danej miejscowości pobieranie i wymierzanie opłat powierzone zostało zarządom gminnym. Opłaty, wymienione w art. 3 pkt. 1 i 2, należy wnosić do urzędów skarbowych najpóźniej do piętnastego dnia po upływie umownego terminu płatności czynszu.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, będzie się pobierać kary za zwłokę albo odsetki za odroczenie według norm, obowiązujących przy bezpośrednich podatkach państwowych. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego.”

5) Art. 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Przeciwko wymiarowi służy płatnikowi prawo wniesienia w ciągu 14 dni odwołania do Śląskiej Rady Wojewódzkiej za pośrednictwem właściwego organu

wymiarowego. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty“.

6) Art. 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wymierzaniu i pobieraniu opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, mają analogiczne zastosowanie przepisy o karach ustanowionych celem zabezpieczenia obowiązku płacenia danin komunalnych w Województwie Śląskiem w przypadku ujawnienia zamiaru uchylecia się od tego obowiązku albo zamiaru uwolnienia od niego innej osoby. Kary wymierzają urzędy skarbowe. Kary wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego.“

7) Po art. 8 dodaje się następujące artykuły 8a i 8b:

„Art. 8a.

Płatnicy, wyszczególnieni w art. 3, których przy pierwotnym wymiarze opłat opuszczono lub niewłaściwie zwolniono, winni być pociągnięci do opłat dodatkowo za czas ubiegły, lecz nie więcej jak za 1 rok bezpośrednio poprzedzający ten rok, w którym ujawniono opuszczenie lub niewłaściwe zwolnienie od opłat.

Jeżeli opuszczenie lub niewłaściwe zwolnienie osoby obowiązanej do uiszczenia opłaty nastąpiło bez jej winy, wówczas zaległe opłaty należyścią bez pobierania odsetek zwłoki i kar za zwłokę przy rozłożeniu zaległości na raty płatne w okresie najwyżej do lat dwóch.“

„Art. 8b.

Egzekucję opłat, kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kar przeprowadza się w trybie, przewidzianym dla egzekucji samoistnych danin komunalnych w Województwie Śląskiem oraz przez władze, do których należy egzekucja tych danin komunalnych.

Od kwot niesłusznie ściągniętych tytułem opłat na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego należyścią odsetki w wysokości 5% w stosunku rocznym od chwili wpłacenia niesłusznie ściągniętej opłaty. Odsetki te obciążają Śląski Fundusz Gospodarczy.“

8) Art. 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do wydawania w drodze rozporządzenia szczegółowych przepisów, dotyczących obowiązku uiszczania opłat, postępowania przy wymierzaniu, pobieraniu, przymusowym ściąganiu opłat, kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kar pieniężnych oraz przepisów, dotyczących umarzania opłat tudzież ulg w spłacie opłat z powodu niemożności względnie trudności w ich ściąganiu z tem, że za wystarczający dowód nieściągalności czynszu uważane będą między innymi poświadczenia miejscowych zarządów gminnych o nieściągalności czynszu.“

9) Lit. c) art. 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Sumy pieniężne, uzyskane tytułem pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie po myśli postanowień ustawy z dnia 7 maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie, oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 24) oraz kwoty, uzyskane ze sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w kolonjach robotniczych, stosownie do postanowień

ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w kolonjach robotniczych (Dz. U. Śl. nr. 9, poz. 17).“

10) W art. 10 dodaje się pod lit. e) słowa:

„e) ewentualne dotacje Skarbu Śląskiego, przewidziane w budżetach Województwa Śląskiego.“

11) Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Z Śląskiego Funduszu Gospodarczego udziela się długoterminowych hipotecznie zabezpieczonych pożyczek na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych oraz na remont główny domów mieszkalnych, wybudowanych przed 1 stycznia 1919 r.

2) Z pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego korzystać mogą:

a) związki samorządowe,

b) spółdzielnie mieszkaniowe i budowlano-mieszkaniowe, należące do związków rewizyjnych,

c) osoby fizyczne i prawne z wyłączeniem spółdzielni, nie wymienionych wyżej pod lit. b).

3) Z Śląskiego Funduszu Gospodarczego mogą być również udzielane pożyczki na tworzenie nowych gospodarstw rolnych. Pożyczki takie mogą być udzielane także poza obszarem Województwa Śląskiego dla osób, zamieszkałych w tem Województwie conajmniej pięć lat, licząc wstecz od daty złożenia wniosku o pożyczkę oraz dla reemigrantów, pochodzących z Województwa Śląskiego lub z byłych śląskich obszarów plebiscytowych. Na obszarze Województwa Śląskiego obszar gospodarstw rolnych, tworzonych przy pomocy pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego nie może przekraczać 4 ha ziemi użytkowej.

4) Z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego pokrywane będą stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie, oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych Zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 24) kwoty, należne wymienionym zakładom z tytułu dopłat do sum, inwestowanych w budowie domów mieszkalnych, oraz kwoty, należne tym zakładom z tytułu amortyzacji pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od tych zakładów.“

12) Art. 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Pożyczki udzielane ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego winny być spłacane w okresie amortyzacyjnym do 60 lat w ratach półrocznych zdołu za oprocentowaniem rocznem, wynoszącym dla spółdzielni, instytucji społecznych oraz dla osadników, zakładających nowe gospodarstwa rolne (art. 11) najwyżej 3% i dla innych pożyczkobiorców najwyżej 4%.

2) Początkowy termin, od którego należy liczyć oprocentowanie pożyczek, udzielonych osadnikom (art. 11) i bieg ich amortyzacji może być ustalony przy tych pożyczkach po upływie dwuletniego okresu ulgowego, wolnego od obowiązku uiszczania odsetek i rat amortyzacyjnych, liczonego od dnia wypłacenia całej pożyczki. Innym pożyczkobiorcom może Śląska Rada Wojewódzka przyznać jednoroczny okres ulgowy, wolny od obowiązku uiszczania rat kapitałowych.“

13) W art. 13 dodaje się następujący ustęp jako ustęp 2):

„Wysokość pożyczki dla osadników, zakładających nowe gospodarstwa rolne (art. 11), może wynosić 90% kosztów nabycia lub wartości szacunkowej gruntu użytkowego oraz kosztów budowy domu mieszkalnego i budynków gospodarczych.“

14) Po art. 13 dodaje się następujące artykuły 13a, 13b i 13c:

„Art. 13a.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami publicznymi oraz z instytucjami i osobami prywatnymi dostarczającymi ziemi w celach parcelacji, umów o dostarczenie ziemi dla osadników, korzystających z pomocy finansowej z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. W umowach tych może Śląska Rada Wojewódzka przyjąć w imieniu Skarbu Śląskiego (Śląskiego Funduszu Gospodarczego) obowiązek spłacania ceny ziemi, dostarczonej osadnikom, a to na rachunek mających się im udzielić pożyczek z Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Warunki, na których mogą być udzielane pożyczki osadnikom zakładającym nowe gospodarstwa rolne (art. 11 ust. 3 lit b) i ust. 2 i art. 13 ust. 2), może Śląska Rada Wojewódzka zastosować również przy udzielaniu pożyczek budowlanych osadnikom, zakładającym gospodarstwa działkowo-ogrodnicze.“

„Art. 13b.

Śląska Rada Wojewódzka może zezwalać na konwersję pożyczek, zaciągniętych po dniu 1 stycznia 1919 r. na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych w instytucjach kredytowych, a zwłaszcza w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swą siedzibę na obszarze Województwa Śląskiego, na pożyczki z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. Przy udzielaniu tych pożyczek konwersyjnych mają mieć zastosowanie ogólne warunki, dotyczące udzielania pożyczek budowlanych, określone w postanowieniach niniejszej ustawy.“

„Art. 13c.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zaciągania pożyczek w państwowych i samorządowych instytucjach udzielających kredytu do łącznej wysokości 6.000.000 złotych, przeznaczonych na konwersję pożyczek budowlanych, przewidzianych w art. 13b. Raty amortyzacyjne i odsetki tych pożyczek spłacane będą z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego.“

15) W ust. 2 art. 14 skreśla się następujące zdanie: „co nastąpić powinno najpóźniej do 1 stycznia 1929 r.“

oraz dodaje się następujące zdanie końcowe:

„Wydatki i dochody Śląskiego Funduszu Gospodarczego winny być ujęte od dnia 1 kwietnia 1934 r. w oddzielny budżet i po uchwaleniu przez Sejm Śląski ogłoszone co roku jako załącznik do budżetu Województwa Śląskiego.“

16) Po art. 14 dodaje się następujące artykuły 14a, 14b i 14c:

„Art. 14a.

Śląska Rada Wojewódzka może lokować sumy pieniężne z Śląskiego Funduszu Gospodarczego w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swoją siedzibę na

obszarze Województwa Śląskiego. Lokaty te mogą być dokonywane w związku z udzielaniem przez powyższe instytucje kredytowe kredytów budowlanych. Oprocentowanie lokat nie może być niższe niż 3% w stosunku rocznym, a ich zwrot ma być zastrzeżony w okresie nieprzekraczającym lat 60. W związku z dokonaniem tychże lokat upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami, w których lokaty będą dokonane, umów normujących wysokość odsetek i terminów spłat pożyczek budowlanych, udzielonych bezpośrednio przez te instytucje. Lokaty te mogą być przeznaczone na udzielanie przez te instytucje pożyczek na remont domów (art. 11) na warunkach, określonych przez Śląską Radę Wojewódzką.“

„Art. 14b.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do ustalania w drodze regulaminów szczegółowych warunków, na których mają być udzielane pożyczki ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

W przypadkach wyjątkowych może Śląska Rada Wojewódzka odraczać obowiązek uiszczania rat pożyczkowych, przypadających na umorzenie sumy pożyczkowej oraz uwalniać dłużników od uiszczania odsetek za zwłokę.“

„Art. 14c.

Termin objęcia przez urzędy skarbowe wymierzania i pobierania opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, ustali Śląska Rada Wojewódzka w drodze rozporządzenia. Do tego czasu wymierzanie i pobieranie opłat oraz orzekanie o karach (art. 8) należeć będzie do zarządów gmin. Również do tego czasu płatnicy obowiązani będą wnosić opłaty do kas gminnych w terminie, ustanowionym w art. 6. Zarządy gminne obowiązane są przekazywać wpływy kasowe z opłat na rachunek Śląskiego Funduszu Gospodarczego i to w gminach, liczących ponad 3.000 mieszkańców najpóźniej w dniu 15 każdego miesiąca, w innych gminach najpóźniej 15 dnia po upływie każdego kwartału kalendarzowego. Zarządy gmin zatrzymują tytułem wynagrodzenia za spełnione czynności 5% wpłaconych kwot.“

17) Ustęp 3 art. 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do regulowania w drodze rozporządzenia stosunków prawnych, jakie powstały między Skarbem Śląskim, a osobami interesowanymi z tytułu udzielenia pożyczek na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1924 r. w przedmiocie kredytu na budowę domów przez kooperatywy (Dz. U. Śl. nr. 8, poz. 31), a to w ramach przepisów wymienionej ustawy.“

18) Po art. 15 dodaje się art. 15a:

„Art. 15a.

Wszelkie zaległości powstałe do dnia 31 grudnia 1932 r. z tytułu obowiązku uiszczenia opłat od lokali przemysłowych i handlowych w domach wybudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. oraz od takichże lokali uzyskanych przez przebudowę, nadbudowę i przybudowę umarza się.“

Art. 2.

Upoważnia się Wojewodę Śląskiego do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. nr. 4, poz. 7) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych

ustawą niniejszą i z uwzględnieniem zmian w numeracji poszczególnych artykułów i ich części wynikających z niniejszej ustawy.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1933 r.

Art. 4.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Śląskiej Radzie Wojewódzkiej i Wojewodzie Śląskiemu.

Marszałek:

(—) Wolny.

39.

Ustawa

z dnia 19 czerwca 1933 roku

o kwalifikacjach zawodowych osób, trudniących się samodzielnie kuciem koni.

Art. 1.

Zawód kucia koni może być wykonywany samodzielnie tylko przez osoby, które posiadają odpowiednie ku temu kwalifikacje, stwierdzone w sposób przewidziany w niniejszej ustawie.

Postanowienia niniejszej ustawy nie mają zastosowania do osób, które przed wejściem w życie tej ustawy uzyskały świadectwa, uprawniające je do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni, wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów.

Do pracowników zatrudnionych przez właściciela koni wyłącznie do kucia koni własnych, przepisy niniejszej ustawy nie mają również zastosowania.

Art. 2.

Do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni ukwalifikowane są w rozumieniu niniejszej ustawy osoby, które: ukończyły kurs kucia koni i złożyły wymagany końcowy egzamin w jednej ze szkół wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy oraz w art. 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 36, poz. 334) bądź też złożyły egzamin z kucia koni przed jedną z komisji, wymienionych w tychże artykułach.

Art. 3.

Do przeprowadzania egzaminów z kucia koni i wydawania świadectw, stwierdzających posiadanie kwalifikacji do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni uprawnione są:

- 1) szkoły i kursy kucia koni, upoważnione do tego przez Wojewodę Śląskiego,
- 2) komisje egzaminacyjne ustanowione przez Wojewodę Śląskiego na zasadach przez niego określonych.

Wojewoda Śląski ustali wzór świadectw dla szkół, kursów kucia koni i komisji egzaminacyjnych, wymienionych w pkt. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Art. 4.

Wojewoda Śląski określi:

- 1) organizację szkół i kursów kucia koni, kwalifi-

kacje kandydatów do szkół i kursów oraz kandydatów, przystępujących do egzaminu, jak również zakres nauczania, kwalifikacje nauczycieli oraz program końcowego egzaminu;

- 2) skład komisji egzaminacyjnych i program egzaminów przed temi komisjami;
- 3) sposób pokrywania kosztów, związanych z przeprowadzeniem egzaminów przez komisje egzaminacyjne.

Przewodniczącym każdej komisji egzaminacyjnej powinien być lekarz weterynaryjny.

Art. 5.

Winni samodzielnego wykonywania zawodowego kucia koni bez uzyskania kwalifikacji, określonych w niniejszej ustawie, będą karani, o ile czyn ten nie jest zagrożony surowszą karą w innych ustawach, grzywną do 500,— zł. lub aresztem do 14 dni.

Orzecznictwo w tych sprawach należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

Art. 6.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Wojewodzie Śląskiemu.

Art. 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1933 r.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach uregulowanych tą ustawą, a w szczególności: ustawa z dnia 18 czerwca 1884 r. o wykonywaniu zawodu podkuwania koni (Zb. u. pr. str. 305), oraz obwieszczenie z dnia 12 lipca 1871 r. o podkownictwie cywilnem (Dz. p. p. austr. nr. 97) i rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 1873 r. o egzaminach z podkownictwa (Dz. p. p. austr. nr. 140) i wszystkie na ich zasadzie wydane przepisy szczegółowe.

Marszałek:

(—) Wolny.

40.

Ustawa

z dnia 19 czerwca 1933 roku

w sprawie zmiany granic powiatów lublinieckiego i tarnogórskiego.

Art. 1.

Gminy Jędrysek i Truszczyce wyłączają się z powiatu tarnogórskiego i włączają się do powiatu lublinieckiego.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Wojewodzie Śląskiemu.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

Marszałek:

(—) Wolny.